

WISHING WOOD-SERIE 3

De Kerst boom vol wensen

HOLLY MARTIN

1

Heath blies zijn handen warm en wachtte tot hun gasten zouden arriveren. Het was een van de koudste decembermaanden die hij zich kon herinneren. Er waaide een ijzige wind die de bomen deed kreunen en de normaal gesproken zo magische elfenhuisjes tussen de takken zagen er nu uit als het decor van een horrorfilm. Ergens vlakbij kraste een kraai, wat de sfeer zo mogelijk nog spookachtiger maakte. Gelukkig zou de sneeuw die binnenkort zou vallen het park een feestelijke kerstuitstraling geven en de magie, die hier normaal gesproken in de lucht hing, terugbrengen.

Het beloofde dit jaar een bijzondere kerst te worden op Wishing Wood, het luxe boomhuttenresort dat hij met zijn twee broers runde. Over acht dagen was het al zover en ze hadden grootse plannen. Er was een speciale winterhut voor de kerstman gebouwd waar de kinderen die op het park verbleven hem konden ontmoeten. Hij zou een paar dagen samen met hen ontbijten en ook een aantal keer verhalen voorlezen. Er waren al flink wat aanmeldingen voor hun speciale kerstactiviteiten binnengekomen en er stond ook nog een kerstmarkt in het bos op de planning. Hij en zijn broers River en Bear hadden de afgelopen weken wat houten huisjes tussen de bomen gebouwd waar aanstaande zaterdag allerlei feestelijke traktaties verkocht zouden worden.

De kerstman en zijn vrouw konden elk moment aankomen en hadden om een veld of stal gevraagd, wat hij ietwat vreemd vond. Op het terrein van het resort was een omheind grasveld met een oude schuur die River de afgelopen dagen een kleine opknapbeurt

had gegeven. Heath vroeg zich af of de kerstman soms zijn eigen rendieren zou meenemen.

Meadow, zijn ex-vrouw en de manager van Wishing Wood, had hem gevraagd of hun gasten hun vervoersmiddel achter de schuur konden parkeren. Hij beet op zijn lip en dacht na. Vervoersmiddel was eigenlijk een beetje een vreemd woord. Ze had geen auto of busje gezegd. Zou de kerstman soms op zijn slee naar hen toe komen? Meadow had ook gevraagd of hij het erg vond om hun gasten de komende dagen te helpen. Dat vond hij uiteraard prima, maar eigenlijk had hij geen idee wat ze precies nodig hadden. Toen hij Meadow dat vroeg, had ze grijnzend geantwoord dat hun gasten hem dat zelf wel zouden vertellen. Hij wist dus niet zo goed waar hij aan begonnen was.

Zijn telefoon piepte in zijn zak en hij haalde hem tevoorschijn om op zijn scherm te kijken. Zodra hij het bericht van Scarlet zag, verscheen er een glimlach om zijn lippen.

Ik kan niet wachten om je zaterdagavond te zien.

Hij grijnsde, want ook hij keek erg naar hun afspraakje uit. Voor zijn gevoel hing er al maanden een intense spanning tussen hem en Scarlet, en hij was erg blij om nu eindelijk meer tijd met haar door te brengen.

Op dat moment hoorde hij een klakkend geluid en met een glimlach keek hij naar de ouderwetse rode pipowagen die het terrein op reed. De wagen werd getrokken door een enorm grijs paard met een prachtige glimmende vacht. Wat een entree. Het was jammer dat er geen kinderen in de buurt waren die de kerstman en zijn vrouw Wishing Wood konden zien binnenrijden. Zijn dochter Star en nichtje Tierra hadden dit ongetwijfeld fantastisch gevonden.

De wagen werd bestuurd door een jonge vrouw in een groene fluwelen jurk. Haar lange donkere krullen wapperden achter haar in de wind en toen de zon erop viel, zag hij dat haar lok-

ken allerlei kleine kleuraccenten hadden – blauwe, paarse en rode, maar ook oranje en gouden plukken dansten speels over haar schouders. Ze kwam dichterbij en hij zag dat ze een wilde, haast theatrale schoonheid bezat. Als er niet zoveel felgekleurde plukken in haar lokken zaten, zou ze zo uit een kostuumdrama kunnen zijn weggelopen.

Vlak voor hem bracht ze de wagen tot stilstand en lachte ze hem warm toe.

‘Hallo! Dus jij speelt de komende week mijn man.’ Ze nam hem van top tot teen in zich op, waarna haar glimlach alleen nog maar breder werd. ‘Ik heb weleens minder knappe echtgenoten gehad.’

Hij fronste verward. Haar man? Was ze hier wel op het juiste adres?

‘Heath Brookfield, toch? Ik ben Evergreen Winters.’

Hij glimlachte. Waarschijnlijk werkte Evergreen als actrice en speelde ze de komende week de assistente van de kerstman en zijn vrouw.

‘Hé, Evergreen. Wat een mooie kerstachtige naam heb je, en je entree was ook erg indrukwekkend. Als ik had geweten dat de kerstman en zijn gevolg zo prachtig zouden binnenkomen, had ik een welkomstfeestje voor jullie georganiseerd. Maar ik ben alleen en dus hoef je niet meteen in je rol te kruipen. Wat is je echte naam? Ik kan je moeilijk de hele week Evergreen blijven noemen.’

Heath gluurde de wagen in om een glimp van de kerstman op te vangen. Zou hij zijn pak al aangetrokken hebben en straks vrolijk ho ho ho-end naar buiten komen?

‘Ik vrees dat je me toch Evergreen zult moeten noemen, want dat is mijn echte naam,’ zei ze. ‘Hij is wel bijzonder, zeker in combinatie met mijn achternaam, en vroeger op school ben ik dan ook flink gepest. Maar ik ben in december geboren en dus wilde mijn moeder me iets feestelijks meegeven. Holly of Ivy waren misschien geschiktere namen geweest, maar ik vind Evergreen

eigenlijk wel mooi. Het is een naam die niet veel voorkomt, al noemen de meeste mensen me Ever.’

‘O, sorry, ik dacht dat je naam bij de show hoorde.’

‘Een show zal er helaas niet zijn. Mijn goede vrienden Joe en Daisy, de oorspronkelijke kerstman en zijn vrouw, hadden hier vandaag dolgraag in stijl willen arriveren. Maar Joe heeft een paar weken geleden zijn heup gebroken en Daisy zorgt voor hem, dus zul je het met mij moeten doen. Dat heb ik allemaal al met jullie manager Meadow besproken en die zei dat als ik zijn vrouw kon spelen, zij een kerstman voor me zou regelen. Ik heb haar beloofd alle kostuums en make-up mee te nemen en ze dacht dat jij wel bereid zou zijn om de rol op je te nemen,’ zei Evergreen met een ondeugende glimlach. ‘Zo te zien heeft ze je dat alleen nog niet verteld.’

‘Wacht, dus ik speel de kerstman?’ vroeg Heath verbaasd. ‘Meadow heeft me wel verteld dat je de komende dagen wat hulp nodig had, maar dat detail heeft ze inderdaad weggelaten.’

‘Volgens mij zullen Meadow en ik het de komende dagen prima met elkaar kunnen vinden.’

‘Ik weet niet of ik wel zo’n geschikte kerstman ben... Wat moet ik precies doen?’

‘Kinderen vragen wat ze voor kerst willen, vrolijk zijn, grappen maken. Zo ingewikkeld is het niet,’ zei Evergreen met twinkelende ogen.

Heath schudde vol ongeloof zijn hoofd. Evergreens eerdere opmerking was nu een stuk logischer, hoewel hij niet wist of Scarlet wel zo blij met deze regeling zou zijn.

Blijkbaar merkte Evergreen dat hij aarzelde. ‘Als je het echt niet wilt doen, hebben we nog een dag om een andere kerstman te vinden. Ons eerste optreden is pas zaterdag, maar ik zou het wel erg jammer vinden om de kinderen teleur te moeten stellen.’

‘Nee, het is geen probleem, ik doe het wel. Zo ingewikkeld is

het niet,' zei Heath, meer om zichzelf te overtuigen dan om haar tevreden te stellen.

Ze grijnsde. 'Precies. Goed, waar kan ik mijn wagen neerzetten?'

Hij knipperde verbaasd met zijn ogen. 'Eh... achter die schuur daar. En je paard kan in de wei staan, of in de schuur als het buiten te koud voor hem is.'

Ze knikte en klakte toen met haar tong om het dier weer in beweging te brengen. Haar wagen maakte een krakend geluid en rolde toen over het gras naar de plek die hij had aangewezen. Heath liep achter haar aan. Van dichtbij zag hij dat de wagen erg oud was en de rode verf op een aantal plekken behoorlijk afbladderde. Een van de raamkozijnen leek elk moment uit elkaar te kunnen vallen en de as van de achterwielen kon ook wel een onderhoudsbeurt gebruiken, want de wagen wiebelde behoorlijk.

Nadat Evergreen haar huisje op wielen achter de schuur geparkeerd had, stond ze op. Met haar ene hand hield ze haar lange middeleeuwse mantel opzij en met de andere kromp ze van de wagen. Hij liep snel naar haar toe om haar te helpen, waarop er een geamuseerd glimlachje om haar lippen verscheen.

'Wat galant van je,' zei ze, waarna ze zijn hand vastpakte en van de wagen sprong. Ze was een stuk kleiner dan hij, maar dat gold voor de meeste mensen. Haar ogen waren grijsachtig groen en ze had donkere wimpers. Steeds als ze hem aankeek, leek er wel een vonk in hem te ontspringen, maar hij had geen idee wat dat te betekenen had. Een moment later verdween haar glimlach, zette ze een stap achteruit en schraapte ze haar keel. Zou ze soms hetzelfde gevoeld hebben als hij?

'Ik zet Thunder even in de wei,' zei Evergreen, waarna ze haar paard loskoppelde van de wagen. Ze haalde twee tassen onder haar stoel vandaan en leidde het dier toen aan zijn hoofdstel naar het veld.

‘Zal ik je spullen voor je dragen?’ vroeg Heath, waarop hij achter haar aan liep.

Met een glimlach gaf ze hem haar tassen. ‘Dank je.’

Ze liepen door het gras en leidden Thunder naar de schuur. Daar maakte Evergreen zijn hoofdstel los, waarna ze een hooitas aan een haak aan een van de muren hing. Ze haalde een kleine handdoek uit haar andere tas en begon het paard schoon te wrijven. Ondertussen haalde Heath een emmer water, die hij bij Thunders hooitas neerzette.

‘Dank je,’ zei Evergreen, waarna ze een deken uit haar tas haalde en over het enorme paard heen gooide.

‘Denk je dat het hier warm genoeg voor hem is?’ vroeg Heath. De schuur was erg oud en dus allesbehalve winddicht.

‘Thunder is een clydesdale en die zijn in Schotland wel wat kou gewend. Hij redt zich hier dus prima.’

Heath klopte het dier op zijn rug en keek hoe Evergreen het paard verzorgde. Haar bewegingen en de manier waarop haar mantel om haar heen zwierde hadden iets sierlijks en haast engelachtigs. Ze zag eruit als een elfenkoningin uit *The Lord of the Rings* of een van de andere fantasyverhalen waar hij zo gek op was.

‘Dit is niet verkeerd bedoeld, maar je ziet er niet echt uit als het lieve oude vrouwtje dat ik verwacht had toen Indigo en Meadow me over onze kerstactiviteiten vertelde. Hoewel ik natuurlijk ook geen typische kerstman ben,’ zei Heath terwijl ze samen terug naar buiten liepen.

‘Ik heb jarenlange ervaring met theatermake-up en kan je dus in allerlei wezens veranderen, van een oude tovenaars tot een moordlustige ork of een lelijke alien. Je bent weliswaar een stuk langer en gespierder dan de kerstmannen die ik gewend ben, maar ik kan je best iets ouder, dikker en knuffeliger maken.’

‘Heel fijn,’ merkte Heath droog op.

Onderweg naar haar wagen nam ze hem nieuwsgierig in zich

op. ‘Je bent een erg knappe man. Ben je nog vrijgezel?’

Heath lachte om haar openhartige vraag. De vrouwen die hij normaal gesproken tegenkwam, waren een stuk genuanceerder. Hij vond het alleen maar erg prettig dat ze zo eerlijk was.

‘Wat grappig dat je dat zo recht voor zijn raap vraagt,’ zei Heath. ‘Subtiliteit is niet echt je sterkste kant, of wel?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik kan wel subtiel zijn, maar een directe aanpak lijkt me in dit geval een stuk praktischer. Zo weet ik tenminste meteen of ik als een blok voor je kan vallen of onze relatie strikt vriendschappelijk moet houden.’

Hij dacht even over zijn antwoord na. ‘Je vraag is alleen nogal moeilijk om te beantwoorden.’

Met gemak klom ze haar wagen weer op. Haar fluwelen mantel zwierde om haar heen. ‘Kom anders even binnen voor een kop koffie of thee. Het is wel zo prettig om elkaar een beetje te leren kennen als we straks een week lang man en vrouw moeten spelen. En dan kun je me meteen uitleggen waarom het zo ingewikkeld is om me te vertellen of je vrijgezel bent of niet.’

Hij volgde haar de wagen in en stootte bijna zijn hoofd toen hij naar binnen stapte. Om niet gewond te raken ging hij een stukje door zijn knieën.

Evergreen lachte en leidde hem naar een kleine fauteuil waar hij maar net in paste. Terwijl Evergreen een ketel vulde met mineraalwater en op het fornuis zette, keek hij om zich heen.

De wagen was zo klein dat hij amper kon geloven dat ze hier echt woonde. Tegen een van de muren stond een smal eenpersoonsbed met erboven een boekenplank en wat kastjes, waarschijnlijk voor haar kleren. Zijn stoel stond op een plek die zowel als keuken als eet- en woonkamer diende. Aan een kleine ontbijtbar stond één barkruk, het fornuis had slechts twee pitten en aan de muur hingen wat pannen en spatels. Ook in de keuken hingen wat kleine kastjes. Ondanks het gebrek aan ruimte was de

wagen erg opgeruimd. Bijna alles had een belangrijke reden om hier te zijn. Op de boeken na zag hij geen andere persoonlijke eigendommen en ook geen foto's van vrienden of familie.

Hij zag dat de verf ook hierbinnen van de muren bladderde. Het had haar een paar pogingen gekost om het fornuis aan de praat te krijgen en in de hoek bij de deur ving een kleine bloempot water op dat uit het plafond lekte. Hij zag dat het dak al een paar keer gerepareerd was.

Hij keek weer naar Evergreen. Op de een of andere manier had ze iets fascinerends. Hij had nog nooit iemand ontmoet die in een pipowagen woonde die door een paard werd voortgetrokken. Haar manier van leven was erg uniek, waardoor hij meteen meer over haar wilde weten.

'Koffie of thee?' vroeg Evergreen terwijl ze twee felgekleurde mokken pakte.

'Koffie, alsjeblieft. Hoewel ik jou eigenlijk iets te drinken zou moeten aanbieden, want je bent hier natuurlijk te gast.'

'O, nee hoor, ik ben hier om te werken. Je hoeft me echt niet anders te behandelen dan andere mensen.' Ze maakte twee koppen koffie en gaf hem zijn mok, waarna ze in kleermakerszit op haar bed ging zitten. 'Dus vertel, waarom is het zo ingewikkeld of je vrijgezel bent of niet?'

'Nou, ongeveer een jaar geleden heb ik een vrouw ontmoet, Scarlet, met wie ik een geweldig weekend heb beleefd. Ik ben dat weekend als een blok voor haar gevallen, maar toen ik haar vertelde dat ik getrouwd was en een dochter had wilde ze niks meer met me te maken hebben.'

Evergreen fronste. 'Jemig, je bent toch hopelijk niet een of andere bedrieger? Dat zal wel een flinke teleurstelling voor haar geweest zijn. Ik geef haar groot gelijk dat ze geen interesse meer had.'

Heath kamde zijn vingers door zijn haar. 'Zo simpel is het

niet. Ik heb nogal een gecompliceerde relatie met mijn ex-vrouw.’

‘O, ik snap best dat familiebanden ingewikkeld kunnen zijn. Zelf ben ik opgegroeid met twee moeders, of nou ja, zoiets, twee stiefvaders, negen halfbroers en -zusjes en vier stiefbroers en -zusjes. En dan zijn er nog allerlei opa’s en oma’s, ooms en tantes en half- en stiefneefjes en -nichtjes. Mijn stamboom zou hier waarschijnlijk niet eens op de muren passen. Maar goed, wat bedoel je precies met gecompliceerd? Laat me raden, je ex-vrouw heeft je nooit begrepen en dus besloot je je heil ergens anders te zoeken.’

‘Mijn ex-vrouw, de fantastische Meadow die me dus blijkbaar tot kerstman gebombardeerd heeft, is mijn beste vriendin en hoewel ik ontzettend gek op haar ben, heeft er nooit iets romantisch tussen ons gespeeld. We zijn ooit getrouwd omdat ze zwanger was en hebben samen onze dochter Star opgevoed, maar nooit daadwerkelijk een relatie met elkaar gehad. Meadow moedigde me aan om nieuwe mensen te leren kennen en dus ging ik in feite niet vreemd, hoewel we nog wel met elkaar getrouwd waren. Scarlet heeft me destijds alleen niet de kans gegeven om dat uit te leggen. Ze bestempelde me meteen als klootzak, wat ik haar natuurlijk moeilijk kwalijk kan nemen.’

‘Als jij en Scarlet echt zo’n speciale klik hadden, was het wel zo redelijk van haar geweest om naar je te luisteren. Bijzondere mensen kom je immers niet elke dag tegen. Misschien betekende jullie weekend voor haar wel niet zoveel als voor jou?’

‘Dat geloof ik niet. Volgens mij hadden we allebei het gevoel dat ons leven totaal op zijn kop stond.’

Evergreen trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik moet zeggen dat het niet echt klinkt als het liefdesverhaal van de eeuw.’

‘Toch was dat het voor mij wel. Ik kon haar met geen mogelijkheid meer uit mijn hoofd krijgen. Maar goed, een paar maanden geleden kwam ik haar toevallig weer tegen. Ik heb haar meteen

verteld dat ik gescheiden was en dat leek ze erg goed nieuws te vinden.’

‘Ze klinkt inderdaad erg enthousiast,’ merkte Evergreen droog op.

Heath praatte snel verder. Blijkbaar bracht hij zijn verhaal niet echt overtuigend, want Scarlet was oprecht fantastisch. ‘We begonnen meteen weer te flirten, waardoor er allerlei herinneringen aan dat weekend bij me terugkwamen. En ze zei dat ze me zou bellen.’

‘Dus een paar dagen later had je haar aan de telefoon?’

‘Nou, nee, maar dat kwam doordat ze na het misverstand over mijn huwelijk mijn telefoonnummer verwijderd had. Gelukkig kwam ik haar vorige week weer tegen en gaan we zaterdagavond iets met elkaar eten.’

‘Oké. Je bent dus niet echt vrijgezel, maar hebt ook nog niet officieel een relatie,’ zei Evergreen.

‘Precies, al hoop ik wel dat ze die binnenkort met me wil beginnen.’

‘Of dat ze op zijn minst nog een weekend met je tussen de lakens wil doorbrengen.’

‘Eigenlijk hoop ik dat er iets meer tussen ons opbloeit.’

‘Hebben jullie veel met elkaar gemeen?’

Hij probeerde te bedenken waarover ze vorig jaar tijdens hun weekend samen hadden gepraat, maar er schoot hem niks te binnen. ‘We hebben vast meer dan genoeg te bespreken als we elkaar weer zien.’

‘Oké,’ zei Evergreen. Ze zag er nog altijd niet erg overtuigd uit, wat hij best vervelend vond. Ze had duidelijk geen idee wat hij en Scarlet tijdens hun fantastische weekend samen met elkaar gedeeld hadden.

‘En jij? Ben jij nog vrijgezel?’ vroeg Heath om het onderwerp van hun gesprek te veranderen.

‘O, ik heb niet zoveel met relaties. Ik ben niet echt op zoek naar een partner en ben ook nooit lang genoeg op dezelfde plek om ergens te aarden. Ik trek liever rond en ontmoet graag nieuwe mensen.’

‘Dus... deze wagen is je enige thuis?’

‘Jep. Dat past nu eenmaal het beste bij me. Zo kan ik wanneer ik maar wil mijn spullen pakken en verder trekken. Ik heb mijn kleren, een paar boeken, Thunder en meer heb ik niet nodig. Ik trek heel Engeland rond en neem hier en daar acteer- of visagieklussen aan, maar verder heb ik geen enkele verplichting en dat vind ik heerlijk.’

Heath nam een slok van zijn koffie en dacht over haar woorden na. Ze had geen vaste basis en voelde ook niet de behoefte om ergens te aarden. Of zou Evergreen dat laatste alleen zeggen omdat ze ergens voor op de vlucht was?

2

‘Je wagen is erg gezellig,’ zei Heath.

Evergreen probeerde hun omgeving door zijn ogen te zien. Ze was vooral gek op haar huisje omdat het alleen van haar was en niemand het ooit van haar kon afpakken, maar het was verre van perfect.

‘Dank je. Hij kan wel een opknopbeurt en een lik verf gebruiken, en een nieuw dak en nieuwe wielen zouden waarschijnlijk ook geen overbodige luxe zijn, maar het is wel een fijne plek. En ik ben blij dat je het hier zo gezellig vindt, want je zult hier de komende dagen waarschijnlijk veel tijd doorbrengen. Het zal minimaal een paar uur per dag kosten om je make-up te doen.’

‘Slaap je dan niet in Christmas Tree Cottage? Bij de bouw van de hut hebben we er rekening mee gehouden dat er iemand zou logeren, dus dat is geen enkel probleem. Het is er erg comfortabel. Er staat zelfs een kingsize bed in met een topper van traagschuim. Dat heb ik zelf uitgekozen.’

‘O, nee hoor, ik blijf gewoon hier. Ik woon inmiddels al acht jaar in mijn wagen en het zou alleen maar vreemd voelen om opeens ergens anders te slapen.’

Ze kon echter niet ontkennen dat het haar erg fijn leek om zich in een kingsize bed uitgebreid te kunnen uitstrekken. Haar eigen bed was namelijk aan de kleine kant en haar matras was niet al te best meer.

‘Zeker weten? Wil je echt niet een paar dagen tot rust komen in een luxe boomhut?’

Ze lachte. ‘Ik weet dat het misschien raar klinkt, maar ik heb al een hele tijd geen huis meer en daardoor voelt deze plek echt als mijn veilige haven. Het is misschien geen luxe haven en het bed is allesbehalve kingsize, maar het is wel van mij.’

Heath keek haar diep in de ogen en ze had meteen spijt van haar bekentenis, want nu wilde hij ongetwijfeld meer weten en ze wist niet of ze haar verhaal wel met hem wilde delen.

‘Dat begrijp ik heel goed.’ Hij ging iets rechterop zitten. ‘Maar met alle respect voor je erg gezellige huisje, ik pas amper in deze stoel en kan hier niet eens rechtop staan zonder mijn hoofd te stoten. Zou je mijn make-up dus alsjeblieft in Christmas Tree Cottage willen doen?’

Ze zuchtte opgelucht, want ze was erg blij dat hij haar geen ongemakkelijke vragen stelde over wat ze gezegd had. Hij schonk haar een warme glimlach en ze vermoedde zomaar dat Heath Brookfield erg bij vrouwen in de smaak viel.

‘Oké. Wil je me alvast laten zien waar je magische transformatie de komende dagen gaat plaatsvinden?’ vroeg Evergreen, waarna ze haar benen van haar bed zwaaide. Het zijpaneel van het meubel omviel, iets wat ze meteen weer rechtop zettes. ‘Dit ding blijft maar omvallen.’

‘Als je wilt, kan ik hier best wat dingen voor je repareren,’ bood Heath aan. ‘De komende dagen, bedoel ik.’

‘O, nee, dat hoeft echt niet.’

‘Het is geen probleem. Ik bouw en repareer elke dag van alles.’

‘Maar ik heb geen geld om je te betalen.’

‘Dat hoeft ook niet. Beschouw het maar als een kerstcadeau.’

‘Ik... repareer altijd alles zelf.’

Heath keek om zich heen en ze zag dat hij niet erg van haar werk onder de indruk was. ‘Je zou me ook gewoon kunnen bedanken en mijn aanbod kunnen accepteren.’

Ze glimlachte. ‘Ik vind het gewoon niet prettig om anderen iets verschuldigd te zijn.’

‘Je zou me ook niks verschuldigd zijn. Luister, als het echt zo belangrijk voor je is om me op de een of andere manier terug te betalen, kan ik waarschijnlijk best iets verzinnen.’

Ze keek hem sceptisch aan en sloeg haar armen over elkaar heen.

‘Niet op díe manier,’ zei Heath meteen.

Ze zweeg en dacht even na. Er stonden behoorlijk wat reparaties op haar lijstje en door de kou was het ’s nachts niet erg comfortabel in haar wagen. Door haar kapotte raamkozijn waaide vaak een ijzige wind en als het regende, drupte het water dwars door haar plafond.

‘Oké. Bedankt voor het aanbod. Maar ik wil wel iets terugdoen. Wat je maar wilt. Op kerstavond vertrek ik alleen weer, dus voor die tijd zul je iets moeten bedenken.’

‘Ik zal je om een zo groot mogelijke gunst vragen.’

Ze schudde grijnzend haar hoofd. ‘Laat me eerst Christmas Tree Cottage maar eens zien. Ik zal meteen wat van mijn make-up en protheses meenemen.’

‘Geef mij ook maar wat om te dragen.’

Ze gaf hem een grote gereedschapskist en een tas, waarna ze zelf ook wat spullen pakte. Heath stapte naar buiten en klom naar beneden, waarna hij haar zijn hand aanbood.

Ze klemde haar vingers om die van hem en rolde met haar ogen, waarna ze op de grond sprong. ‘Ik klim al acht jaar geheel zelfstandig in en uit deze wagen. Daar hoeft je me echt niet bij te helpen.’

‘Zoals je al zei, ben ik nu eenmaal erg galant.’ Heath gebaarde in de richting van het bos en samen begonnen ze te lopen.

‘Dan zul je wel goede ouders hebben gehad.’

‘Ik had verschrikkelijke ouders, maar laten we dat verhaal maar voor een andere dag bewaren.’

Ze beet op haar lip. Ze hoopte dat Heath niet hetzelfde had

meegemaakt als zij, want dat verdiende niemand. Het liefst zou ze hem vertellen dat hij best met haar over zijn verleden kon praten, want ze wist waarschijnlijk precies hoe hij zich voelde en bood hem graag een luisterend oor. Dan zou hij verwachten dat zij hem ook over haar verleden vertelde en dat had ze nog nooit eerder met iemand besproken. Het leek haar beter om het zo diep mogelijk weg te stoppen.

Evergreen keek op en zag de eerste boomhut, een echt elfenhuisje tussen de takken met scheve ramen en allerlei gekke torentjes. Op de een of andere manier zag het er belachelijk, maar tegelijkertijd prachtig uit. Kleine lampjes twinkelden in het licht van de ondergaande zon, waardoor er een haast magische sfeer hing. Hulst en klimoptakken waren met rode linten aan de balkons en trappen gebonden om de hut een feestelijke uitstraling te geven. Het enige wat nog ontbrak was sneeuw.

‘Wat mooi,’ zei Evergreen, die even bleef staan om naar de hut te kijken.

‘Dank je,’ zei Heath. ‘Het bouwen van de hutten kost flink wat tijd, maar ik vind het geweldig om te doen.’

Ze keek hem verrast aan. ‘Heb jij ze dan gebouwd?’

‘Ja, samen met mijn broer River. En mijn broertje Bear heeft de elektriciteit aangesloten, dus eigenlijk is het echt teamwerk. We hebben hier dertig boomhutten voor gasten, drie voor mij en mijn broers, de kersthut en dan nog een trouwhut waar we kleinschalige bruiloften organiseren. Mijn dochter vindt het fantastisch om in een boomhut te wonen. En zelf geniet ik er ook enorm van om door het raam boven mijn bed de lucht te zien en vanaf het balkon de zee te kunnen bekijken. Het is hier ontzettend vredig, wat het voor gasten erg fijn maakt om hier te verblijven.’

‘Wat geweldig.’ Ze zag nu een tweede hut, die ook met allerlei decoraties in de kerstsfeer gebracht was. ‘Wat een heerlijke plek om te wonen en te werken. Dus je ex-vrouw woont hier ook?’

‘We wonen in twee boomhutten die met elkaar verbonden zijn door een touwbrug zodat Star kan gaan en staan waar ze wil. Ze heeft niet echt een vast schema – soms slaapt ze bij mij, soms bij Meadow, het is maar net waarvoor ze in de stemming is. Meadow is nu getrouwd met mijn broertje Bear en ze verwachten binnenkort hun eerste kindje, wat de situatie nog vreemder maakt dan die al was. Maar ik ben echt ontzettend blij voor ze.’

‘Wat fijn. Zelf ben ik opgegroeid in een grote familie. Inmiddels zie ik die niet meer, maar soms mis ik het nog wel.’

Ze keek om zich heen en bleef met een ruk staan toen ze een enorme kerstboom zag. ‘Is dat... Christmas Tree Cottage?’ wist ze nog net uit te brengen.

‘Jep, daar gaan we komende week samen aan het werk,’ antwoordde Heath.

Ze nam de hut vol verwondering in zich op. De kerstboom was gigantisch en onderin, verstopt tussen de takken, was een klein rood huisje gebouwd met een glitterdak en rondom de ramen honderden kleine kerstlampjes. Aan weerszijden van de deur stonden twee grote rood met wit gestreepte zuurstokken. Het zag eruit als de droom van ieder kind.

‘Heath, dit is echt geweldig.’

‘We wilden het voor de kinderen extra magisch maken.’

‘Voor mij is het anders ook meer dan magisch.’

Ze haastte zich naar de trap toe en grijsde om de prachtige kerstkrans op de deur, waarna ze zichzelf binnenliet.

Heath en zijn broers hadden duidelijk veel werk in hun kersthut gestoken en hij zag er dan ook prachtig uit. Midden in de open woonruimte stonden twee rode fauteuils, omgeven door rode banken voor de vele gasten die ze de komende dagen zouden vermaken. Aan de ene kant van de kamer stond een enorme eettafel met plek voor wel twintig gasten. Er lag een rode tafelloper met glitters en verspreid over de tafel stonden gouden kandelaars met

witte kaarsen erin. Overal lagen feestelijke dekens en kussens en aan de muren hingen prachtige kransen vol kerstballen, bloemen en lampjes. Bij de brandende openhaard stond een kerstboom met gouden ballen en linten. Er hing een sterke geur van peperkoek en kaneel en heel even vroeg ze zich af of hier misschien speciale kerstwierook was gebrand. Toen zag ze echter peperkoekman-
netjes liggen die ongetwijfeld door de meisjes, over wie Heath haar verteld had, waren versierd. Ze pakte een koekje en had net een hap genomen toen Heath binnenkwam.

‘Dit is echt een fantastische plek. De kinderen zullen het hier geweldig vinden,’ zei Evergreen terwijl ze vol bewondering om zich heen keek. ‘Jullie hebben er echt iets prachtigs van gemaakt.’

‘Dank je. Star en Tierra hebben ons geholpen met het ontwerp, want we wilden dat de hut precies op hun wensen zou aansluiten,’ zei Heath. ‘Maar we wilden ook dat het een comfortabele hut zou worden zodat we hem ook buiten het kerstseizoen aan gasten kunnen verhuren. Alles wat daarvoor nodig is, is dan ook aanwezig. Aan de andere kant van de hut zijn zowel een keuken als een slaapkamer.’

Ze volgde hem naar een andere kamer en zag een enorm bed staan waarop een Scandinavische deken lag.

‘Moet je eens voelen hoe zacht,’ zei Heath, waarna hij op het bed ging zitten om het matras te testen.

‘Dat zal best,’ zei Evergreen vanuit de deuropening.

‘Kom, ga eens heel kort liggen?’

Ze rolde met haar ogen, maar op de een of andere manier maakte Heath haar aan het lachen. Zijn optimisme werkte aanstekelijk en ze kon het niet over haar hart verkrijgen om nee tegen hem te zeggen. Ze ging liggen en moest een kreun van genot onderdrukken. Het voelde alsof ze op een enorme marshmallow lag.

Heath ging naast haar liggen, hoewel het bed bijna groot genoeg was om allebei hun armen te kunnen uitspreiden zonder

elkaar te hoeven aanraken. ‘Best lekker, toch?’

Ze ging op haar zij liggen om naar hem te kijken. Hij deed hetzelfde en heel even voelde het volkomen vertrouwd om hier samen te liggen, alsof ze elkaar al jaren kenden in plaats van net een halfuur.

Dat vond ze eigenlijk geen prettig gevoel.

‘Weet je wat wel een beetje raar is?’ vroeg Evergreen.

‘Nou?’

‘Dat je hier naast me ligt alsof we echt man en vrouw zijn.’

Heath schoot meteen overeind. ‘Jemig, sorry, dat is inderdaad nogal ongepast.’

‘Het geeft niet,’ zei Evergreen, die zich op slag schuldig voelde dat ze hem een slecht gevoel had gegeven. Eigenlijk had het helemaal niet raar gevoeld om naast elkaar te liggen. Er hing een ontspannen sfeer tussen hen die ze nog nooit eerder gevoeld had en dat vond ze doodeng. Ze wilde geen relatie of ingewikkeld gedoe. Daarvoor zou ze immers iemand moeten vertrouwen en dat zou er ongetwijfeld toe leiden dat ze gekwetst raakte, waar ze totaal niet op zat te wachten. Ze moest hem dan ook koste wat het kost op afstand zien te houden.

‘Sorry,’ zei Heath nog eens. ‘Ik wil je geen ongemakkelijk gevoel geven. Ik probeerde je niet te verleiden, ik wilde gewoon...’

‘Dat ik zou voelen hoe zacht dit bed is. Het geeft niet, echt niet. Maak je alsjeblieft geen zorgen. En je hebt gelijk, het bed ligt heerlijk.’

Ze ging rechtop zitten en liet haar handen nog eens over het matras glijden.

Hij glimlachte voorzichtig. ‘Op de een of andere manier voel ik me ontzettend bij je op mijn gemak.’

Ze slikte, want op die openhartige bekentenis kon ze niet anders dan openhartig reageren. ‘Ik ook bij jou, maar...’

Hij knikte begrijpend. ‘Maar je hebt niet zoveel met relaties.’

‘Precies.’

Hij keek haar een paar seconden aan en knikte, waarna hij een deur vlakbij openmaakte. ‘Hier is de badkamer,’ zei Heath om over iets anders te beginnen. Ze stond op en keek naar de enorme douche en het vrijstaande bad. ‘Bij de woonkamer is ook een toilet voor onze kleine gasten en hun familie zodat je de badkamer niet met Jan en alleman hoeft te delen, mocht je hier toch willen slapen.’

‘Wat handig.’

‘We willen het onze enige echte kerstvrouw natuurlijk zo comfortabel mogelijk maken. Ik wil wel bekendstaan als een brave jongen en geen stoute.’

Ze grijnsde. ‘Dat lukt je tot nu toe prima. En deze zijn ook erg leuk bedacht,’ zei ze terwijl ze hem haar inmiddels half opgegeten peperkoekmannetje liet zien.

‘Ik zal het compliment doorgeven aan mijn dochter.’

‘Hoe oud is Star precies?’

‘Ze is acht, dus ik weet niet hoelang ze nog in dit soort dingen gelooft. Als het aan mij lag, zou ze voor altijd in de magie van de feestdagen blijven geloven.’

‘We zullen er een extra speciale tijd van maken,’ zei Evergreen.

Heath glimlachte. ‘Dank je. Als je iets extra bijzonders voor haar wilt doen – ik weet zeker dat ze het geweldig zou vinden om een keer een rondje in je wagen of op Thunder te rijden.’

‘Dat kan ik vast wel regelen. Goed, voordat we zaterdag van start gaan, lijkt het me verstandig om alvast wat met de make-up te oefenen. Wil je dat nu doen, of liever morgen?’

Heath fronste. ‘Ik hoef toch alleen een nepbaard om te hangen en een kussen onder mijn jasje te stoppen?’

Evergreen ademde scherp in. ‘Dat kan ik echt niet zomaar toestaan. Ik weiger samen te werken met een kerstman wiens baard door een uitgelubberd elastiek op zijn plek gehouden wordt. Bij

mijn visagie komt veel meer kijken dan alleen een nepbuik en wat synthetisch haar. Gaat je dochter komende week ook bij de kerstman op bezoek? In dat geval wil je waarschijnlijk niet dat ze je herkent en zullen we dus protheses moeten gebruiken.’

‘Zij en mijn zesjarige nichtje kunnen allebei niet wachten om de kerstman te ontmoeten, dus je zult wel gelijk hebben.’

‘Ik ben ontzettend goed in vermommingen, dus maak je maar geen zorgen.’

‘Zullen we morgen met de make-up oefenen? Dan hebben we net iets meer tijd om wat dingen uit te proberen,’ zei Heath. ‘Morgenmiddag moet ik nog wat laatste dingen voorbereiden voor de kerstmarkt, maar ik kan nu wel alvast wat dingen in je wagen repareren?’

‘Weet je echt zeker dat je me daarmee wilt helpen? Je hebt vast meer dan genoeg te doen op het park en de komende dagen zal je waarschijnlijk niet veel tijd voor jezelf hebben. Ik vind het echt niet erg als je liever iets anders doet.’

‘Het is geen probleem, en bovendien wil ik me natuurlijk wel aan mijn belofte houden. Als je me mee terug naar de wagen neemt, kun je me precies laten zien wat er gerepareerd moet worden. Dan ga ik aan de slag en kun jij misschien een korte wandeling maken om het park alvast iets beter te leren kennen.’

Ze keek er nu al naar uit om meer boomhutten te bewonderen en dus glimlachte ze. ‘Dat lijkt me een prima plan.’

Soms moet je je wortelen om werkelijk vrij te zijn

Evergreen Winter is tevreden met het onconventionele bestaan dat ze leidt: ze trekt rond in een vervallen rode caravan met paard Thunder als haar enige metgezel. Tot ze op een dag wordt gevraagd de vrouw van de kerstman te spelen in Wishing Wood. En laat haar tegenspeler nou nét de knappe Heath Brookfield zijn.

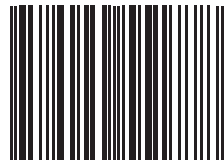
De vonk slaat direct over, maar Evergreen is niet van plan te settelen en haar hart daarmee opnieuw op het spel te zetten. De laatste keer dat ze dat deed, verloor ze alles wat haar lief was. Heath gelooft dat hij de aangewezen persoon is om haar van gedachten te doen veranderen. Maar de tijd tikt: het is al bijna kerst en Evergreen is vastbesloten om op kerstavond voorgoed te vertrekken ...

Holly Martin is fulltime schrijfster en woont in een kleine cottage aan zee. Met haar feelgoodromans stond ze wekenlang in de bestsellerlijsten. *De kerstboom vol wensen* is het derde deel van haar Wishing Wood-serie. Eerder verschenen haar succesvolle Happiness- en Jewel Island-series.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2055 177 8 NUR 302

9 789020 551778 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K